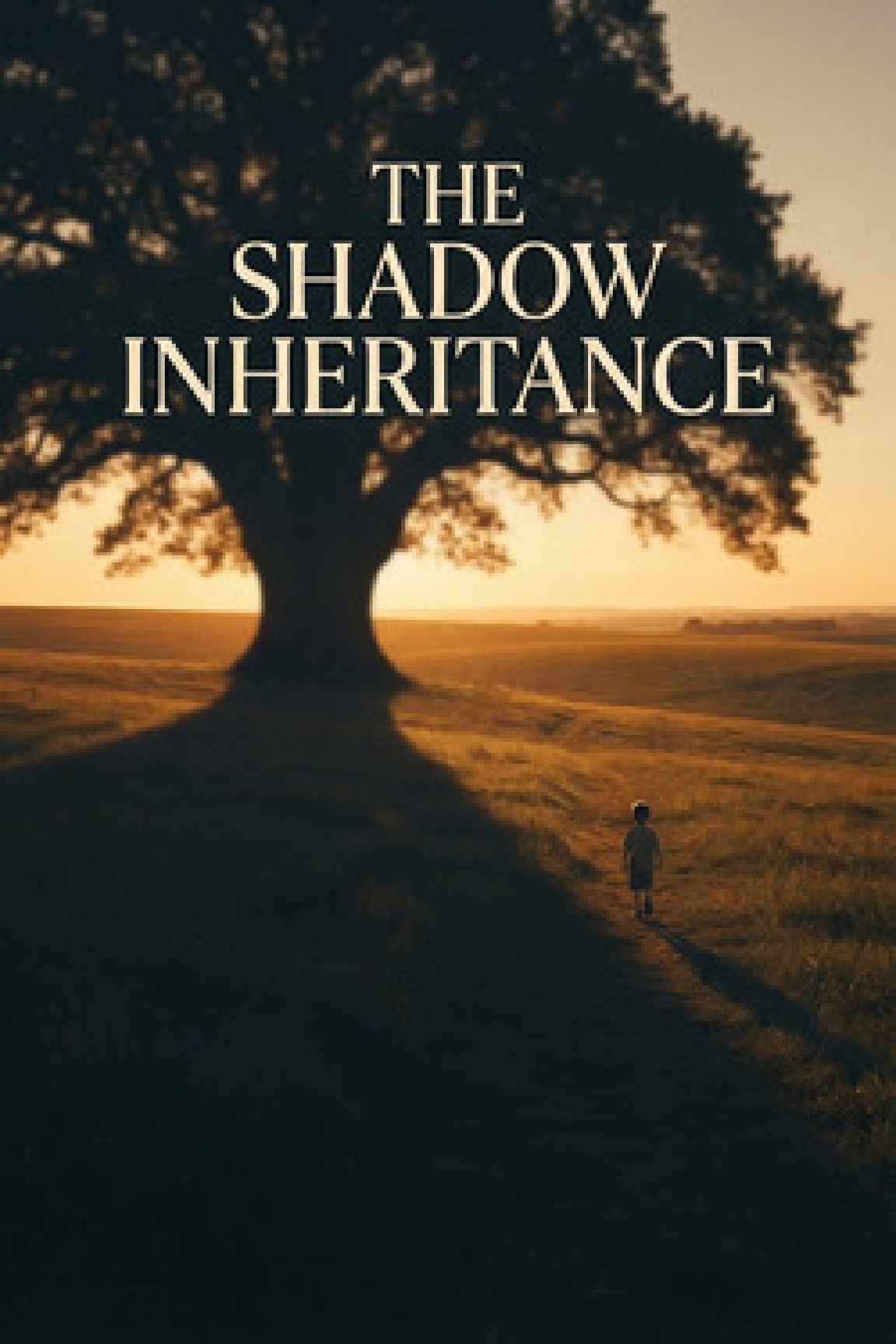

THE SHADOW INHERITANCE

வாசற்படி 2

நிழலின் மரபுரிமை

ஒரு வாழ்க்கையைத் தொலைவிலிருந்து பார்த்தால், எல்லாமே அர்த்தமுள்ளதாகத் தோன்றும்.

புள்ளிகள் இணைகின்றன.

நிகழ்வுகள் விளக்கம் பெறுகின்றன.

திருப்புமுனைகள் தவிர்க்க முடியாதவையாகத் தோன்றுகின்றன.

தவறுகள் கூட ஒரு திட்டத்தின் பகுதியாகத் தெரிகின்றன.

ஆனால் இது நிகழ்காலத்துக்கு மட்டுமே உரிய ஒரு மாயை.

விஷயங்களை வாழும்போது, எந்த வரைபடமும் இல்லை.

நாட்கள் மட்டுமே இருக்கின்றன.

நாட்களில் விளக்கங்கள் இல்லை.

முடிவுகள் இருக்கின்றன.

இளையவனாக இருந்தபோது, பெரியவர்கள் தாங்கள் என்ன செய்கிறோம் என்று அறிந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைத்தேன்.

ஆசிரியர்களுக்குத் தங்கள் மாணவர்களின் எதிர்காலம் தெரியும் என்று நினைத்தேன்.

மனிதர்களின் திறனை அடையாளம் காண நிறுவனங்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைத்தேன்.

உலகத்துக்கு ஓர் ஒழுங்கு இருக்கிறது என்று
நினைத்தேன்.

பிறகு மிக எளிமையான ஓர் உண்மையைக்
கண்டுகொண்டேன்.

என்ன நடக்கும் என்று உண்மையில் யாருக்கும்
தெரியாது.

எல்லோரும் திசை தேடிப் பயணிக்கிறார்கள்.

சிலர் அதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

மற்றவர்கள் இல்லாததுபோல் நடிக்கிறார்கள்.

என் வாழ்க்கையைத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது,
யாரோ ஒருவர் இப்படிச் சொன்ன ஒரு கணத்தை
என்னால் சுட்டிக்காட்ட முடியவில்லை:

“இவன் வெகுதூரம் செல்வான்.”

யாரும் எனக்காகக் காத்திருக்கவில்லை.

விரைவுப் பாதை எதுவும் இல்லை.

முன்கூட்டியே தயாரிக்கப்பட்ட திட்டம் எதுவும்
இல்லை.

நான் யாருக்கும் செல்லப்பிள்ளையாக
இருக்கவில்லை.

உண்மையைச் சொன்னால், இந்தக் கண்டுபிடிப்பு
எனக்கு விடுதலை தந்தது.

ஏனெனில் யாரும் உங்களிடம் எதையும்
எதிர்பார்க்காதபோது, மற்றவர்களின்
எதிர்பார்ப்புகளை உறுதிப்படுத்துவதற்காக
வாழ்வதை நிறுத்திவிடுகிறீர்கள்.

உங்கள் சொந்தப் பாதையைக் கட்டத்
தொடங்குகிறீர்கள்.

ஓர் அடி, பிறகு இன்னோர் அடி.

மற்றவர்கள் தங்களுக்காக உருவாக்கிய
பிம்பத்துக்கு ஏற்ப வாழ முயன்றே பலர் தங்கள்
வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறார்கள்.

எனக்கு வேறொரு அனுகூலம் இருந்தது.

அந்தப் பிம்பம் இருக்கவே இல்லை.

அதனால்தான் நிச்சயமின்மையுடன் வாழ நான்
சீக்கிரமே கற்றுக்கொண்டேன்.

விஷயங்கள் மாறும்போது அஞ்சாமல் இருக்க.

மாற்றத்தை அச்சுறுத்தலாகக் கருதாமல் இருக்க.

வழக்கத்துக்கு மாறான பாதைகளைத்
தவறுகளாக நடத்தாமல் இருக்க.

என் திட்டங்களைப் பின்பற்ற வாழ்க்கை
ஒருபோதும் சிரமப்பட்டதில்லை.

காலப்போக்கில், அது அப்படிச் செய்ய வேண்டும்
என்று கோராமல் இருக்கவும் கற்றுக்கொண்டேன்.

எல்லாமே சரியான திசையில் செல்வதுபோல்
தோன்றிய கணங்கள் இருந்தன.

அதற்கு நேர் எதிரானது நடப்பதுபோல் தோன்றிய
கணங்களும் இருந்தன.

இன்றியமையாதவர்களாகத் தோன்றி, பிறகு
மறைந்துபோன மனிதர்கள்.

தீர்மானகரமானவையாகத் தோன்றி,
பொருட்படுத்தத் தேவையற்றவையாக மாறிய
வாய்ப்புகள்.

இரண்டாம் நிலையானவையாகத் தோன்றி,
மையமாக ஆன சாலைகள்.

அடுத்து வந்த ஆண்டுகளின் போக்கையே
மாற்றிய தற்செயலான சந்திப்புகள்.

உண்மை என்னவென்றால், எதிர்காலம்
வியப்பூட்டுவதை விரும்புகிறது.

அது அனுமதி கேட்பதில்லை.

அது முன்னறிவிப்பு அனுப்புவதில்லை.

அது படிநிலைகளை மதிப்பதில்லை.

அது வந்துவிடுகிறது, அவ்வளவுதான்.

பெரும்பாலும் யாரும் பார்க்காத இடத்திலிருந்தே
அது வருகிறது.

என் இருப்பை வரையறுத்த பல விஷயங்கள்
இப்படித்தான் பிறந்தன.

மாற்றுப் பாதைகளிலிருந்து.

விபத்துகளிலிருந்து.

நிகழ்ந்த கணத்தில் பெருமையின் எந்தச் சாயலும்
இல்லாத நிகழ்வுகளிலிருந்து.

காலம் ஒருவிதக் கடுமையுடன் எனக்குக்
கற்றுத்தந்த ஒரு பாடம் நினைவில் இருக்கிறது.

முன்கணிக்கக்கூடியதை மதிப்புள்ளதுடன்
குழப்பிக்கொள்ளக் கூடாது.

முன்கணிக்கக்கூடியது ஆறுதல் தருகிறது.

மதிப்புள்ளது மாற்றியமைக்கிறது.

இரண்டும் அரிதாகவே ஒன்றுசேர்கின்றன.

பல ஆண்டுகள் சந்தைகளையும்,
நிறுவனங்களையும், எண்களையும்,
அமைப்புகளையும் கவனித்தபடியே வேலை
செய்தேன்.

எல்லா இடத்திலும் அதே நம்பிக்கையைக்
கண்டேன்.

எல்லாவற்றையும் முன்கணிக்க முடியும் என்று.

உண்மையை ஆள முடியும் என்று.

எதிர்காலம் வரைந்துவிடக்கூடிய ஒரு கோடு என்று.

பிறகு எப்போதும் ஏதோ ஒன்று அந்த உறுதியைப்
பொய்யாக்க வந்தது.

ஒரு மாற்றம்.

ஒரு நெருக்கடி.

ஒரு மனிதர்.

ஒரு நோய்.

ஓர் இழப்பு.

ஒரு வாய்ப்பு.

யாரும் திட்டத்தில் சேர்க்காத ஏதோ ஒன்று.

ஆனாலும் கதையின் மிகச் சுவாரசியமான பகுதி
தொடங்கியது சரியாக அங்கேதான்.

ஏனெனில் வாழ்க்கை முன்கணிக்கும் திறனை
அளப்பதில்லை.

தகவமைத்துக்கொள்ளும் திறனை அளக்கிறது.

இந்த வேறுபாடு அடிப்படையானது.

முன்கணிப்பது அறிவின் பயிற்சி.

தகவமைத்துக்கொள்வது அடையாளத்தின்
பயிற்சி.

உலகம் மாறும்போது, சரியாகச் சொன்னவர்
வெல்வதில்லை.

மாற்றத்துக்குள்ளேயே உயிர்ப்புடன் இருக்க
முடிபவரே வெல்கிறார்.

என் பாதை எப்படி விரியும் என்று யாராவது
துல்லியமாகச் சொல்லியிருந்தால் என்ன
நடந்திருக்கும் என்று சில சமயம் யோசிக்கிறேன்.

ஒருவேளை நான் குறைவாக அஞ்சியிருப்பேன்.

ஒருவேளை குறைவான தவறுகள் செய்திருப்பேன்.

ஒருவேளை குறைவாகத் துன்பப்பட்டிருப்பேன்.

ஆனால் பிறகு புரிகிறது, நான் மிகக் குறைவாகவே
கற்றிருப்பேன் என்று.

ஏனெனில் நான் முக்கியமானவை என்று கருதும்
பெரும்பாலானவை உறுதியிலிருந்து
பிறக்கவில்லை.

அவை ஐயத்திலிருந்து பிறந்தன.

இடரிலிருந்து.

உத்தரவாதங்கள் இல்லாமையிலிருந்து.

எங்கே போகிறேன் என்று சரியாகத்
தெரியாமலேயே முன்னேற வேண்டிய
தேவையிலிருந்து.

இந்த வகையில், எதிர்பார்க்கப்படாமல் இருந்தது
ஒரு பாக்கியம்.

அது என்னைக் கட்டியெழுப்பக்
கட்டாயப்படுத்தியது.

கவனிக்க.

கற்றுக்கொள்ள.

மாற.

மீண்டும் தொடங்க.

ஒவ்வொரு முறையும்.

மீண்டும் மீண்டும்.

இன்று பலர் ஒப்புதல்களைத் துரத்துகிறார்கள்.

அனுமதிகளுக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.

உறுதிப்படுத்தல்களைத் தேடுகிறார்கள்.

தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவோமா என்று
முன்கூட்டியே அறிய விரும்புகிறார்கள்.

அங்கீகரிக்கப்படுவோமா என்று.

புரிந்துகொள்ளப்படுவோமா என்று.

என்னால் ஒரு சூத்திரத்தைத் தர முடியாது.

நான் கற்றுக்கொண்டதை மட்டுமே சொல்ல
முடியும்.

பெரும்பாலான சமயங்களில், நீங்கள்
இருக்கிறீர்கள் என்பதே உலகத்துக்குத் தெரியாது.

அது உங்களுக்காகக் காத்திருப்பதில்லை.

அது உங்களுக்காக ஒரு சாலையைத்
தயாரிப்பதில்லை.

அது வரவேற்பு விழா எதையும் ஏற்பாடு
செய்வதில்லை.

ஒருவேளை அதுவும் நல்லதுதான்.

ஏனெனில் ஒரு பாதையின் மதிப்பு அதை யார்
முன்னறிந்தார் என்பதைப் பொறுத்ததல்ல.

அதைக் கடக்கும் துணிவு யாருக்கு இருந்தது
என்பதைப் பொறுத்தது.

நான் எதிர்பார்க்கப்படவில்லை.

நான் காத்திருக்கப்படவில்லை.

நான் திட்டமிடப்படவில்லை.

ஆனாலும் இதோ இங்கே இருக்கிறேன்.

திரும்பிப் பார்த்தபடி.

புள்ளிகளை இணைத்தபடி.

காலத்தின் முரண்நகையைப் பார்த்துப்
புன்னகைத்தபடி.

ஏனெனில், இறுதியில், மிகச் சுவாரசியமான
கதைகள் முன்கூட்டியே எழுதப்பட்டவை அல்ல.

இருப்பதற்கான வழியைத் தாமாகவே
கண்டடைபவை அவை.

என் கதை, நல்லதோ கெட்டதோ, இந்த வகையைச்
சேர்ந்தது.